

ἐνθ' ἄν.: Σοῦ εἶναι μιὰ γλειφιτσία! Μ. Φιλήντ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γαλίφης, μαλαγάνας, μαριόλος.

γλειφιτσιά ἡ, Κεφαλλ. — Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 1, 123.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ι φ ί τ σ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ.

Ἡ μειλιχίότης, ὁ κολακευτικὸς τρόπος ἐνθ' ἄν.: "Οποῖον ἔχεις ἀνάγκη, τοῦ κάνεις χίλιες γλειφιτσιᾶς Κεφαλλ. Γλειφιτσιᾶς μοῦ κάνεις Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., ἐνθ' ἄν. Συνών. γαλιφιᾶ, μαλαγανιᾶ, μαριολιᾶ.

γλειφιτσούδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ι φ ί τ σ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ῦ δι.

Γλύκισμα σακχαρώδες προσηρμοσμένον ἐπὶ ξυλίνης λαβῆς καὶ λειχόμενον συνήθως ὑπὸ τῶν παιδίων.

γλειφιτσούνι τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ι φ ί τ σ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ῦ νι.

Γ λ ε ι φ ι τ σ ο ῦ δι, τὸ ὅπ. βλ.

γλειφιτσούρι τό, Ἀθῆν. Ἰων. Σῦρ. Τῆν. κ.ᾶ.—Λεξ. Δημητρ. γλειφιτζούρι Ἀθῆν. Ἡπ. (Κουκούλ. Πάργ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) κ.ᾶ. γλειφιτσούρ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ᾶ.) γλειφιτζούρ' Θεσσ. (Λάρ. κ.ᾶ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ι φ ί τ σ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ῦ ρι.

Γ λ ε ι φ ι τ σ ο ῦ δι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Πᾶρε μου ἓνα γλειφιτσούρι Ἀθῆν. Πέτα το πιὰ ἀπὸ τὸ στόμα σου αὐτὸ τὸ γλειφιτσούρι, δὲν τὸ βαρέθηκες; Τῆν. Νὰ μοῦ πάρης 'πὸ τὸ παζάρι γλειφιτζούρια καὶ στραγάλια Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γ λ ε ι φ ι τ σ ο ῦ ρ α, γ λ ε ι φ ι τ σ ο υ ρ ᾶ κ ι, κ ο κ ο ρ ᾶ κ ι, μ α τ ζ ο ῦ ν ι.

γλειφοβολῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -β ο λ ῶ.

1) Λεῖχω ἐν συνεχείᾳ: Ἡ γάττα γλειφοβόλαγε τὰ πιᾶτα καὶ σεῖς τὴν καμαρώνατε. 2) Κολακεύω, φέρομαι δουλικῶς, διὰ νὰ ἐπιτύχω κάτι. 3) Ἐν αἰσχυρᾷ σημασίᾳ, καταγλωττίζω.

γλειφόκολος ὁ, ἐνιαχ. γλειφτόκολος Θράκ. (Γέν.) γλειφτοκόλης Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ᾶ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ ε ί φ τ ω, καὶ τοῦ οὗς. κ ὁ λ ο ς.

1) Ὁ τὰ ὀπίσθια λείχων Θράκ. (Γέν.): Αἰνιγμ. — Ποῦ πᾶς, χωριαντέλω; — Τί σέ μέλλει, τριζόκολε; — 'Κοῦρε δά, γλειφτόκολε, τί μὲ λέγει ἢ χωριαντέλω! (χωριαντέλω = ἢ γαλῆ· τριζόκολος = ἢ μεσάντρα· γλειφτόκολος = τὸ σάβωθρον, πρὸς τὸ ὅποιον ποιεῖται ἔκκλησιν ἢ ὑπὸ τῆς γαλῆς προσβαλλομένη μεσάντρα). 2) Γ λ ε ι φ ί τ σ η ς 2 Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ᾶ.): Εἶναι φτοῦνος φτοῦ ἓνας γλειφτοκόλης! Οὔλα ἔτσι τὰ καταφέρνει μὲ τὶς μαλαγανιᾶς του ὁ γλειφτοκόλης.

γλειφοκουτάλας ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀγλειφοκουτάλα Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀ γ λ ε ί φ ω, καὶ τοῦ οὗς. κ ο υ τ ᾶ λ α.

1) Ὁ οἶνει διὰ τῆς γλώσσης λείχων τὰ ἐπὶ τῆς κουτάλας ὑπολείμματα φαγητοῦ, ὁ λείχων, ὁ λαίμαργος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2) Μεταφ., ἄνθρωπος εὐτελής, κόλαξ Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀ γ α γ λ ε ι φ τ ᾶ ς. 3) Ὁ πειναλέος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

γλειφομούνης ὁ, σύνθηθ. γλειφτομούνης πολλαχ. γλειφτουμούνης Θεσσ. (Τρίκερ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ ε ί φ τ ω, καὶ τοῦ οὗς. μ ο υ ν ῖ.

1) Ὁ λείχων τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον πρὸς πρόκλησιν ἡδονῆς σύνθηθ. 2) Ἀνήθικος πολλαχ. : Δὲ θὰ σ' ἔχουμ' ἰδῶ, γλειφτουμούνη! Ἀντι, φεύγα ἀπουδῶ Θεσσ. (Τρίκερ.)

γλειφοπιατᾶς ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω καὶ τοῦ οὗς. π ι ᾶ τ ο.

1) Ὁ λείχων τὰ πιᾶτα, κατ' ἐπέκτ., ὁ λαίμαργος: Μωρέ, τί γλειφοπιατᾶς εἶν' ἐκεῖός. 2) Μεταφ., κόλαξ. Συνών. ἀ γ α γ λ ε ι φ τ ᾶ ς, ἀ ν α γ λ ε ί φ τ η ς, γ λ ε ι φ ί τ σ η ς, γ λ ε ι φ ο κ ο υ τ ᾶ λ α ς, γ λ ε ι φ ο π ι ν ᾶ κ α ς, γ λ ε ι φ ο σ α γ α ν ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο ῦ τ σ η ς, γ λ ε ί φ τ η ς, γ λ ε ι φ τ ο π ι ν ᾶ κ α ς, γ λ ε ι φ τ ο σ κ ο υ τ ε λ ᾶ ς, γ λ ε ι φ τ ο σ κ ο υ τ ῆ λ η ς, γ λ ε ι φ τ ο σ κ ο υ τ ε λ ῖ τ η ς, γ λ ε ι φ τ ο τ σ α ν α κ ᾶ ς γ λ ε ί φ τ ρ ο ς, γ λ ε ί ψ α β ο ς γ λ ε ί ψ α ς, γ λ ε ι ψ ι ᾶ ρ ι κ ο ς, γ λ ε ι ψ ο κ ο υ τ ᾶ λ α, γ λ ε ι ψ ο σ α γ ᾶ ν η ς, π ι ν α κ ο γ λ ε ί φ τ η ς, τ σ α ν α κ ο γ λ ε ί φ τ η ς.

γλειφοπινάκας ὁ, Γ. Σουρῆς, Ἀπαντ. 2, 230—Λεξ. Γαζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γλειφοπινάκας Ἀθῆν. Πειρ. κ.ᾶ. — Λεξ. Πρω. γλειφοπινάκης Λεξ. Αἰν. L. Roussel, Grammaire, 326. Θηλ. γλειφοπινάκα Λεξ. Μπριγκ. γλειφοπινάκα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀγλειφοπινάκα Θράκ. (Ἐπιβάτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ ε ί φ τ ω, καὶ τοῦ οὗς. π ι ν ᾶ κ ι.

1) Γ λ ε ι φ ο π ι α τ ᾶ ς 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἀθῆν. Πειρ. Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σαρεκκλ.) — Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. L. Roussel, Grammaire, ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς (αὐτὴ) εἶναι μιὰ ἀγλειφοπινάκα, ποὺ δὲν ἔχ' ταίρι Ἐπιβάτ. 2) Μεταφ., ὁ εὐτελής, ὁ κόλαξ, ὁ ταπεινός, ὁ χαμερπής, ὁ παράσιτος Ἀθῆν. Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σαρεκκλ.) Πειρ. — Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Γαζ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.: Ἀμμα, γλειφοπινάκα! Δὲ bā' νὰ χαθῆς, γλειφοπινάκα! Σαρεκκλ. Τοῦ βάζει λόγια αὐτὸς ὁ γλειφοπινάκας. Κατάφερε καὶ τοῦ πῆρε τὸ μυστικὸ ὁ γλειφοπινάκας Ἀθῆν. Πειρ. || Ποίημ.

Διαβόλου παλιοκαφενέ κ' αἰσχυρὲ γλειφοπινάκα Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. εἰς λ. γ λ ε ι φ ο π ι α τ ᾶ ς 2.

γλειφοσαγανᾶς ὁ, Πελοπν. (Γαργαλ.) κ.ᾶ. γλειφοσαγανᾶς Πελοπν. (Οἶν.) κ.ᾶ.—Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1, 188 γλειφτοσαχανᾶς Ἡπ. Θεσσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γλειφτοσαχανᾶς Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 685. Θηλ. γλειφοσαγανῶ Πελοπν. (Γαργαλ. Οἶν.) γλειφτοσαγανῶ Πελοπν. (Οἶν.) γλειφτοσαχανῶ Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω καὶ τοῦ οὗς. σ α γ ᾶ ν ι. τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Τουρκ. s a h a n.

1) Γ λ ε ι φ ο π ι ν ᾶ κ α ς 1, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Οἶν.) κ.ᾶ.—Νεοελλ. Ἀναλ. Παρνασσ., ἐνθ' ἄν.:

